

Kar Taneciklerinin Kalbinde

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte uyandım. Gözlerimi yavaşça açtım ve odamın penceresine doğru yöneldim. Perdeleri aralayıp dışarıya baktım ve o an, kalbimde bir heyecan dalgası hissettim. İstanbul'da kış mevsiminin narin dokunuşlarından biri daha başlamıştı ve benim de 21 yıllık hayatımda ilk defa tanık olduğum o olay; kar yağıyordu.

İlk andan itibaren içimde, çocukluğumun masalsı anılarını canlandıran bir sevinç uyandı. Sanki memleketim Hatay'ın soğuk kış sabahlarından birindeyim ve odun sobasının çıkardığı o huzurlu ses eşliğinde, sıcacık evimizde, ailemle kahvaltı ediyoruz. Sanki arkadaşlarımla Fairouz'un şarkıları eşliğinde tarih kokan Eski Antakya sokaklarında yürüyoruz. Sanki Paskalya 'da yumurtalar boyayıp kiliselerde ayinlere katılıp mum yakıyoruz. Sanki takvimlerimiz farklı olsa da bayramlarımızı ortak kutluyoruz. Sanki ezan, çan, hazan sesleri birbirine karışıyor sokaklarımızda. Sanki aylardan hiç Şubat olmamış ve biz bu baharın gelişini halkımızla kutluyoruz.

Yağan kar taneleri, çocukluğumun en güzel anılarını hatırlatıyor ve içimdeki özlemi canlandırıyordu. Her şeyi yumuşatıyor, durgunlaştırıyordu. Her düşen kar tanesi, geçmişte yaşadığım 6 Şubat felaketinin acılarının ve ızdırabının üstünü örtüyordu. Bir zamanlar acı veren anılar, artık sadece birer hatıra olarak kalıyordu; kar altında kaybolup gidiyordu.

Kar taneciklerinin içimdeki hüznü dağıtan havadaki büğölü dansından sonra İstanbul'un yağmurlu ve güneşli havasına da âşık olduğumu Nazım Hikmet'in bu dizeleriyle anlamıştım: "Ne de yakışır sana güneşli havalara. Kimi kere üzerinde renkli kartpostallar gibi batar. Ne de severim yağmurlu havanı üzerime ağ gibi iner damlaları..."

Perdemi çektiğimde, İstanbul'un bir diğer yüzüyle tanıştığımı anladım. İlk defa karın yağışını görüyordum. Daha da büyüleniyordum daha da derinleşiyordum bu şehirde. Ve bu duygularla, İstanbul'un her bir mevsiminde var olmanın ve yaşamının ne kadar sihirli olduğunu bir kez daha anlıyordum.

Kar yağışı, benim için sadece bir hava olayı değildi. O, içimdeki duyguların ve düşüncelerin yansımasıydı. Çocukken elimde tutmaya çalıştığım, ondan bir adam yaptığımı hayal ettiğim, defterlerime çizdiğim hayali kristallerimdi. Doğduğum şehre hiç yağmasa da oraya duyduğum özlemimdi.

Yağmur